

Swend's Bluesband

RICKIE LEE JONES

Kolding Teater
Søndag 18. juni 2006

Gaffa skrev:

Det er over 25 år siden, at Rickie Lee Jones indspillede sit vel nok mest kendte nummer *Chuck E's In Love*, men det har ikke afholdt den gudbenådede sangerinde fra at skrive sig ind i rockhistorien som en excentrisk ener med et langtidsholdbart og guldbelagt bagkatalog. Jones kan om nogen sammensmelte genrer som jazz, soul, singer/songwriterrock og gennemtænkt pop og bygge dem op til et hårfin klimaks, der balancerer mellem kaos og perfektionisme.

Med andre ord: Rickie Lee Jones har altid gået sin egne veje, og det gjorde hun også den lune sommeraften på Kolding Teater. Uden sætliste og med hovedpersonen i lettere beruset tilstand var det næsten som at springe ud på dybt vand. Men Jones formåede med sine to bandmedlemmer Sal Bernadi (guitar, percussion) og Peter Atannasolf (guitar, vokal) at improvisere sig gennem koncerten med en intensitet, der skal ledes længe efter. Desværre var der også forhindringer med lidt for meget famleri og koncentrationsbesvær.

Weasel And The White Boys Cool fra den klassiske debut og *Stuart's Coat* åbnede med Rickie Lee Jones på akustisk guitar, med et touch af jazz/blues og hovedpersonens enormt høje toneleje, som skar nervepirrende gennem marv og ben. *Last Chance Texaco* valsede sagte af sted, hvor Jones' nærmest skrigende vokal antog hysteriske højder. En stor del af aftenens numre var hentet fra det kommende Rickie Lee Jones-album med planlagt udgivelse i januar næste år. *Nobody Knows My Name*, der viste en ny side af Jones, var straight og på grænsen til knastør garagerock. *The Garden* gav med dybe guitaranslag og en tryglende vokal gav påmindelser om P.J. Harvey, når hun er bedst, mens *Falling Up* med Jones på keyboard var dystert og mørkt. Det kommende Rickie Lee Jones lyder mere som et rockalbum, hvilket kunstneren også selv tilkendegav overfor GAFFAs udsendte efter koncerten.

Det var først da Rickie Lee Jones sprang til det store flygel, at det helt store klimaks indfandt sig: *Magazine*, *We Belong Together* og *Pirates*. Jones' vokal stod fuldstændig klar som det pureste kildevand, og fraseringerne gik op og ned som en kæmpe bølge. Hun var et med sit flygel, og trods et heftigt liv har stemmen ikke mistet en millimeter af sin styrke. Og når hun i numre som disse besang storbyens outlaws og barflys, var man ikke i tvivl om, at hun her leverede hjerteblood. Bag flyglet kunne den generte kunstner gemme sig lidt og krænge sin sjæl ud, hvilket hun gjorde med intens styrke.

Desværre gik det for meget pinlig famleri i resten af koncerten, indtil ekstranumrene, hvor Jones prøvede at levere den nye *I Tried To Be A Man*, men i første omgang måtte opgive at gennemføre det, fordi hverken guitar eller bas stemte. Eller måske var det bare koncentrationen, der fordampede i sprittågerne?

Den ellers så fremragende *Ugly Man* fra det mesterlige udspil *The Evening At My Best* manglede de orkestrale vignetter, hvilket gjorde den noget udvandet. Derimod blev niveauet igen fastslået på *A Tree On Allenford* fra selv samme album. Spøgelsesagtig og med en fortællerkunst demonstrerede Rickie Lee Jones, at kunstnerne som hende er der kun få af, også selv om hun et godt stykke hen af vejen lever det samme liv som personskildringerne i sine sange. Det er det, der gør hende så ægte.

